

מטבע עובר למדחן

בלוד גילו בודקים ביטחוניים שבוע אחר ששגרירות ישראל בברן השווייצית נאלצה לפדות מהר מישטרה המקומית מאות מטבעות של שקל ישן אחר. בהם השתמשו תיירים מישראל להפעלת מרחני החניה כי שווייץ. כי השקל הישן הוא מטבע עובר לסוחר גם במדחנים הקנדיים: הבודקים מצאו בחפציו של תייר קנדי יוצא שקית שהכילה 500 מטבעות של שקל ישן אחר. בהם הוא התכוון להשיג תמם במדחני ארץ מולדתו, הקולטים גם הם מטבע בגודל שקל ישן אחר.

● ● ●

שכן של כלב

בתליאביב ביקשה אגודת צער בעלי חיים להורות לעיריה על מתן הנחה כרמייהרשו לכלכות מעוקרות, בהסבירה כי כלבה לא מעוקרת עלולה להגדיל, תוך 18 חודש, את אוכלוסיית הכלבים ב-2728 תיות כל אחת. בהנחה שהיא תלד ככל הניתן וכי כל ולדותיה יישארו בחיים ויילדו גם הם.

● ● ●

לשימוש

לא לבית שימוש

ברחובות ביקשו פועלי הנקיון העירוניים כי ראש העיריה יפנה לאמהות בעיר, יבקש מהן לא להטיל את החיתולים לשימוש חריפעי, אחר השימוש בהם, לאסלות בתי השימוש בדירותיהן, מכיוון שמערכת הביוב איננה עומדת בסתימות הרבות הי נגרמות כתוצאה מכך.

● ● ●

צבע, לוא היה לי...

בתליאביב קבע מבקר סיפורתי אחר כי הצבע הלבן היה הצבע השולט בשירי המשוררת רחל, וכה בתגובתו המיידית של מבקר אחר, שעשה את החשבון המדויק והודיע כי בשירי רחל מופיע הצבע האדום, על כל גווניו, 20 פעמים: הצבע הוהוב — 16 פעמים: הצבע התכול — 12 פעמים: הצבע השחור — 11 פעמים והצבע הלבן — עשר פעמים בלבד.

● ● ●

לרגל המצב

באילת נראתה רגלו הנפוחה מדי של נוסע באוטובוס השורה לי שוטר שנסע באותו אוטובוס והוא ביקש מהנוסע להתלונן אליו לתלנת המישטרה, בה נתגלה, אחר שהנוסע הפשיל את מיכנסיו, כי סביב רגלו ברכ הנוסע, שהוא עובר בבית מלון מקומי, שלוש מגבות יענק, אותן נטל ממקום עבודתו.

● ● ●

בהרגריזים

אין משחקים

בתליאביב קיבל בית הדין הי עליון של איגוד הכדורסל את טיעוניה של אגודת הספורט השומר רותית מחלון, אליצורחי, כי יש לשנות את המועדים לשלושה מה משחקים בעונה הקרובה, מכיוון שאלה נקבעו לימים שבהם חלים תגים לפי לוח השנה השומרוני, ותקנון האיגוד, הקובע כי יש לדחות מועדי המשחקים החלים בחגי ישראל, לא הקפיד לפרט כי הכוונה ללוח השנה היהודי בלבד.

עלים בליטנטל, בת מחזור מ"ו (מימין), וכיום ציירת ומבקרת (משמאל), נזכרת

אותנו בניהורה בגשם, בחצר, בתוך שלולית מים ענקית וגאם לנו את אחד מנאומיו הזכורים, שבו כינה אותנו, בין היתר, בזויים ונקלים:

לאחר המורים (גם כן למתמטיקה) קראו צדק. כששאלו אותו היכן הצדק במתן ציון גרוע, היה עונה המורה הגוי: "אם יש צדק בעולם — הוא קטן כמוני!" אבל הוא היה טוב לב. כשה עינו תלמידה לחוש ימים, מכיוון שאמרה לשמש "אידיוט" הוא התעלם מהוראת ההנהלה, ונתן לה להשתתף בשיעורים.

אולם המורה הכיחכי שלנו היתה מילכה אורינבסקי — לכל הריעות המורה לסיפרות הטובה ביותר בארץ. אהבנו אותה יותר מכל, וידענו להוקיר את מאמציה למעננו. כאשר חלתה ואיבדה את קולה לתקופה ממושכת, הוזמנה אותנו אל ביתה, כדי לבחון אותנו ולתת לנו ציוני שלישי. את השאלות כתבה על פתק, בחנה אותנו אחריה בלעליפה, כשכל היתר מחכים בנתנים על המדרגות.

היא ידעה את נפשנו, הוליכה אותנו בקצה אפנו ועשתה בנו כרצונה. ספגנו כל מילה שלה בחרדת קודש, ולמדנו לאהוב כל פסוק של ביאליק, כל שורה של שניאור, וכל מאמר של אהריהעם. ומה היתה שיטתה? מתוך חמישה שיעורי סיפרות בשבוע, היתה מלמדת ארבעה, ואילו השיעור החמישי היה מוקדש (אם היינו ילדים טובים) לסיפורי רומנים רומנטיים.

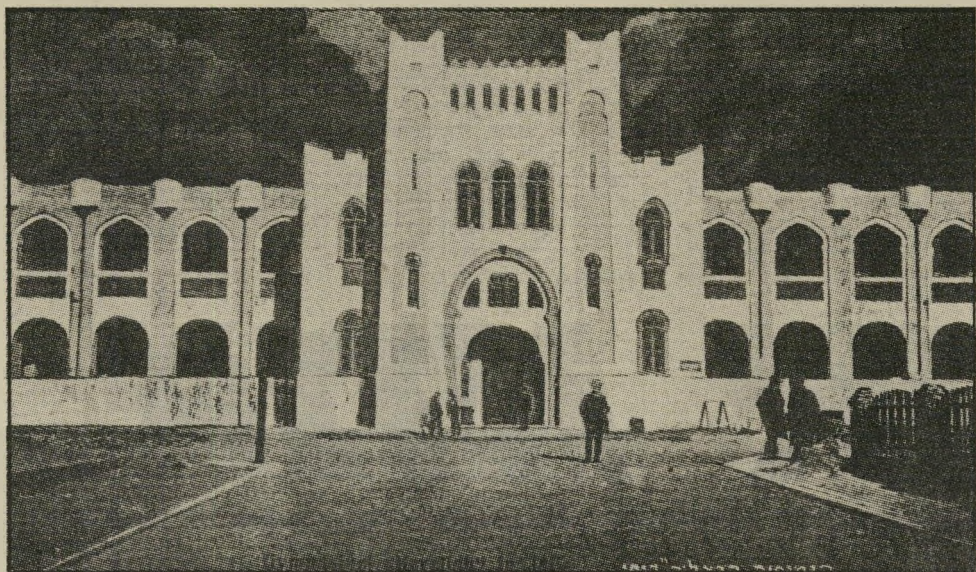
כשהיתה אורינבסקי מגיעה לקטע ה"אקשן" בסיפור — היתה אומרת "ה... קוצ'נינו, מוצ'נינו" ואנחנו התמוגגנו. אז פלא, שכשקיבלנו שבועיים להתיי כונן לכל בחינות הבגרות, התכוננו אך ורק לסיפורות? ופלא, שבבחינה בסיפ רות בעליפה קיבלה מחצית הכיתה 8 ו-9?

"ירון היפה". גם את סגן המנהל אז, הר"ר כרמי פרידה, אהבנו. בשיעורי הכימיה, שהרביץ בנו, שוחחנו יותר על האופרה חליל הקסם, שהועלתה או תה עת בגימנסיה, מאשר על נוסחות כימיה. אהבתו של פרידה לאופרה נבעה מכך, שאשתו, בתיה, מילאה את התפקיד הראשי בחליל הקסם בגיל סה הקודמת שהועלתה בגימנסיה, כמה שנים קודם לכן, כאשר היתה עדיין תלמידה.

עז באן וזכרונותיה של עליס. מאז אותם ימים החליף פרידה את שמו לר"ר יוגב, וכיום הוא מנהל את הגימנסיה. על 1850 תלמידה, בבניינה החדש בצפון תליאביב, בקירבת כיכר המדינה, שאליו עברה אחרי שנטשה

נעשינו חיים

בגימנסיה

אקי היה גם שותפי לסניגוריה בעת אחד ממישפטי ההיסטוריה שערכנו בגימנסיה. הקטגור היה דן יואל (כיום עורך דין, כמוכן). במישפט שערכנו לדבורה הנביאה, הצלחנו לזכותה מרצה סיסרא. בבססנו את טיעון ההגנה על הפסוק, "בין רגליה כרע, נפל" שפירושו היה, בעינינו לפחות, ניסיון לאונס.

"זוויים ונקלים". למרות הרוח הליברלית ששררה בגימנסיה, היו מורים שהירשו לעצמם להעניף סטירות

ציון, כיום מרצה בחוג לתאטרון באוניברסיטת תליאביב. בביתו גם נערכו מסיבות הכיתה היפות. וגם בביתה של דניאלה מינצר, בת כעלי מלון פארק, שנישאה בגיל 16 לרצף צעיר ועוצה את הגימנסיה.

הציונים עניינו אותנו הרבה פחות מהמסיבות. רצינו לעשות חיים. ואכן, חיים עשינו. כשלא התחשק לנו לקיים שיעור גיאוגרפיה, סתמנו בקליפות גרעינים את פתח המנעול — והמורה לגיאוגרפיה — ד"ר ישראל סמורצ'ק,

כשהיינו נכנסים לכיתה בתחילת השיעור, היינו נשי ארים עומדים עד שהמורה — שאליו פנינו תמיד רק בגוף שלישי — יצוה עלינו לשבת. אבל זה לא מנע מאיתנו לשגע את המורים כאשר נחה עלינו הרוח ולסתום להם, למשל, את הורר המנעול של חדרי הכיתה בקליפות גרעינים!

את הזיכרונות האלה מעלה עליס בליטנטל, ציירת ומבקרת אמנות, ביר גרת מחזור מ"ו (1958) של הגימנסיה

"הערצנו את המורה לספרות, שנאנו את

את חור המנעול בקליפות גרעינים והופענו למיסדר בפיזמות!"

את הבניין דמוי מצודת ימי הביניים. בעל החלונות המקושטות, שעמד עש" רות בשנים בקרן הרחובות אהריהעם והרצל כסמל מיסחרי כמעט של תליאביב, על חולותיה הוקם בשנת 1906, עליס, שגמרה את הגימנסיה בגיל יותר צעיר מן המקובל (17) נישאה למהגר, ילדה לו שני בנים, שהתי עקשו ללמוד בתיכון חדש דווקא, אך את חמש שנותיה בין כותלי הגימנסיה, שעל חורבותיה הוקם מגידול שילדי ואת בני מחזורי ("ירון לונדון היה הילד היפה במחזור") טרם שכחה.

לתלמידים (בדרך כלל זה קרה בטיולים). וגם היו מעיפים תלמידים מהמוסד, כאשר הוחשדו, למשל, בגנני בת יומן הכיתה. אחת מדרכי ההתגובה שלנו היתה מרידות. יום אחד, במיסדר הבוקר המי סורת, הופיעו כל תלמידי השמיניות בפיזמות. מנהל הגימנסיה, ד"ר בן יהודה (אביה של נתיבה) לא הגיב, וחיכה להזדמנות. כשאסמנו כפעם אחרת, את חלונות הכיתה עלידי הגפת התריסים והמורה נכנסה ונפלה על ערימת התיקים בחושך — העמיד

נאבק כחצי שעה לפתוח את המנעול, עד שהחליט לעבור עם כל הילדים לכיתה חלופית — צילצל הפעמון. את סמוטריץ' אהבנו, אך את המורה למתמטיקה — שנאנו. על כל שאלה "למה?" היתה עונה "ככה, כי זה אכס' יומה!" לבסוף קראנו לה אכסיומה. פעם הביא אקי שביט לכיתה מכשיר הקלטה, שהיה נדיר באותם ימים. והקליט את אכסיומה בחלק מהשיר עור. כאשר השמיע את ההקלטה המור רה החווירה, השיעור הופסק והמהומה רבתה.

העברית הרצליה, החוגגת השבוע, בפארק הירקון בתליאביב. את השנה ה-80 ליסודה. **מספרת עליס:** המחלקה הרביעית (מקבילה לכיתה ח') שאלה נכנסתי. היתה כיתה מגובשת. בין הילדים היו רינה יצחקוב, לימים מלכת יחיופי 1960, וגאל דימנט (כיום מנהל חברות איינברג) אריה ("אקי") שביט, אישעסקים, אורי נורדנברג, רופא ילדים. היחיד שהיה מגיע ממרחק, מרמתיגן, היה דויד שריי, בנו של בעל חברת הביטוח